

Bob Hansson

Ingen lek. 1.

Att älska är att ge upp makten, kärlek kräver
kapitulation från båda parter.

Det är ingen lek.

Man måste kasta ut en hängbro av hopp och tillit.

Man måste mötas halvvägs.

Stå där på mitten och fatta att kärleken är så stark
att den också när man står så helt stilla
forsar som tusan under fötterna.

Ingen lek. 2.

Och sedan gå ut med soporna förstås.

Och sedan diska rent förstås.

Och sedan dansa på taket förstås.

Och sedan demontera romantiken förstås.

Och sedan låta smärta välla in och fram förstås.

Och sedan ge vad man inte fick förstås.

Och sedan böja sig in förstås.

Och sedan ta ansvar för mörkret förstås.

Och sedan låta bli att prata om vädret för mycket förstås.

Och sedan bära sin skam förstås.

Och sedan knyta skorna förstås.

Och sedan gulla som om man inte vore klok förstås.

Och sedan äta långsamt förstås.

Och sedan resa sig upp förstås.

Och sedan gå ner i vikt förstås.

Och sedan tänka på viktigare saker förstås.

Och sedan erkänna sitt monster förstås.

Och sedan be det hålla käften förstås.

Och sedan skälva till som en jordplatta
av själ och kött och förlåtelse förstås.

Och sedan aldrig glömma aldrig
att den viktiga kärleken inte är den man får.

Och sedan aldrig glömma aldrig
att den viktiga kärleken

inte är den man får utan den man ger.

Och sedan ge den förstås.

Ge den till någon som inte verkar förtjäna den förstås.

Och sedan sitta kvar och undra förstås.

Varför det tar så jävla lång tid

att slappna av.

Förstås.

Och sedan låta bli att tro på din röst
som väser att du älskar
en idiot förstås.

Och sedan gå ut på bron
ge upp allt gammalt och tungt
inte förstå något förrän det är försent
men se det positivt ändå
att man inte är direkt smart
men efterklokare än de flesta.
Förstås.
Och sedan ramla in i sig själv

med en öppen hand
stå ut med att det aldrig var den andre
aldrig den andre
som skulle kliva in för att nudda dit
blommorna och lugnet i ditt hjärta
den punkt av ljus
som hela tiden låg där inne
väntade in din upptäckt
av att allt redan var på plats
hur älskad du hela tiden varit
men inifrån.
Att kärleken aldrig mer
nu skulle kunna överge dig
eftersom det hela tiden var du
du som gav den till oss.